

Жива Парафія

№1, 2015

Парафіяльний Вісник Храму Всіх Святих Українського Народу УГКЦ м. Стрий

Змінні частини Божественної Літургії на Неділю 19-ту по Зісланні Св. Духа

Тропар, глас 2: Коли зійшов Ти до смерти, Життя безсмертне, * тоді ад умертвив Ти блистінням божества. * Коли ж і умерлих із глибин підземних воскресив Ти, * всі сили небесні взивали: * Життєдавче, Христе Боже наш, слава Тобі.

Слава: Кондак, глас 2: Воскрес еси з гробу, всесильний Спасе, * і ад, увидівши чудо, зжахнувся, і мертві востали, * а творіння, бачачи, радується разом з тобою, * і Адам веселиться, і світ, Спасе мій, оспівує Тебе повсякчасно.

І нині: Богородичний, глас 2: В молитвах невсипущу Богородицю * і в заступництвах незамінне уповання * гріб і умертвіння не втримали. * Бо як Матір Життя до життя переставив той, * хто вселився в утробу приснодівственну.

Прокімен, глас 2: Кріпость моя і пісня моя – Господь, і став мені спасенням (Пс. 117,14).

Стих: Караючи покарав мене Господь, та смерті не передав мене (Пс. 117,18).

Алилуя: Вислухає Тебе Господь у день печалі, захистить Тебе ім'я Бога Якова (Пс. 19,2).

Стих: Господи, спаси царя і вислухай нас, в який тільки день призовемо (Пс. 19,10).

Причасний: Хваліте Господа з небес, хваліте його в вишніх (Пс. 148,1).
Алилуя, тричі.

Слово Боже на сьогодні

Апостол. – 2 Кор. 11,31-12,9

31. Бог і Отець Господа Ісуса, - благословен ввіки! - знає, що я не говорю неправди. 32. В Дамаску правитель царя Арети стеріг місто дамащан, щоб мене схопити; 33. та мене спущено віконцем у коші з муру, і я втік з його рук. 1. Чи треба хвалитися? Воно й не личить, але я таки приступаю до видінь та до об'явлення Господа. 2. Я знаю чоловіка в Христі, що чотирнадцять років тому, - чи то було в тілі, не знаю, чи то було без тіла, не знаю, Бог знає, - був він узятий аж до третього неба. 3. І знаю, що той чоловік - чи в тілі, чи без тіла, не знаю, Бог знає, - 4. був узятий у рай і чув слова несказанні, яких годі людині вимовити. 5. Таким буду хвалитися, собою ж не буду хвалитися, хіба лиш моїми немочами. 6. А коли я захочу хвалитися, я не буду безумний, бо скажу правду; але я стримуюся, щоб про мене хтось не сказав більше, ніж у мені бачить або від мене чує. 7. А щоб я не загордів надмірно висотою об'явлень, дано мені колючку в тіло, посланця сатани, щоб бив мене в обличчя, щоб я не зносився вгору. 8. Я тричі благав Господа ради нього, щоб він від мене відступився, 9. та він сказав мені: «Досить тобі моєї благодаті, бо моя сила виявляється в безсиллі.» Отож, я краще буду радо хвалитися своїми немочами, щоб у мені Христова сила перебувала.

Євангеліє. – Лк. 6,31-36

31. І як бажаєте, щоб вам чинили люди, чиніть їм і ви так само. 32. Коли ви любите тих, що вас люблять, яка вам заслуга? Таж бо й грішники люблять тих, що їх люблять. 33. І коли чините добро тим, що вам чинять, яка вам заслуга? Та й грішники те саме чинять. 34. І коли ви позичаєте тим, від кого маєте надію назад узяти, яка вам заслуга? Адже і грішники грішникам позичають, щоб відібрати від них рівне. 35. Ви ж любіть ворогів ваших, добро чиніть їм, і позичайте, не чекаючи назад нічого, а велика буде ваша нагорода, й будете Всевишнього синами, бо він благий для злих і невдячних. 36. Будьте милосердні, як і Отець ваш милосердний.

Слава Ісусу Христу!

Дорогі брати і сестри,
Чотири роки тому синод Української греко-католицької Церкви, який відбувався у Бразилії, прийняв стратегію розвитку нашої Церкви на період до 2020 року. Ця програма духовної віднови парафій УГКЦ має назву «Жива парафія – місце зустрічі з живим Христом» і покликана сприяти особливій зустрічі вірних з Господом – через Літургію і Святі Таїнства, катехизацію і навчання, через

служіння ближньому і ділення скарбом віри з іншими.

Одним із засобів, що допомагають реалізувати заклик Христа «проповідувати Євангеліє всьому створінню» (Мр. 16, 15), є друковане слово, періодичні видання. А часопис, який Ви тримаєте у руках, особливий тим, що він безпосередньо стосуватиметься життя саме Вашої парафії. Хай це видання, з промовистою назвою, сприяє Вашій живій участі у богослужіннях і допомагає пізнавати Боже об'явлення. Нехай звістки про живу участь у житті Церкви в ньому ніколи не бракує. Благословення Господнє на Вас!

+ Богдан Манишин,
єпископ-помічник Стрийської єпархії,
координатор впровадження стратегії
«Жива парафія – місце зустрічі з живим Христом»

Слава Ісусу Христу!
Дорога парафіальна родинно!

Нехай цей часопис буде ще одним засобом, який допоможе наближати душі до Христа, щоб наша парафія Всіх Святих Українського Народу була на правду живою... щоб тут кожен міг зустрітися з живим Христом.

З благословенням ваш парох о.Іван Барабаш

Папа: мета подружжя — не лише назавжди жити разом, але назавжди любити!

«Коли ми любимо один одного, то Бог у нас перебуває, і Його любов у нас досконала» (1 Ін, 4, 12), — цими словам святого апостола Йоана розпочав свою проповідь Папа Франциск під час Святої Меси з нагоди відкриття асамблеї Синоду єпископів Католицької Церкви на тему сім'ї, який у неділю, 4 жовтня 2015 р., розпочався у Ватикані.

Біблійні тексти, призначені Католицькою Церквою на це недільне богослужіння, в особливий спосіб зосереджені навколо трьох тем: драми самотності, любові між чоловіком і жінкою та сім'ї.

У першому біблійному уривку читаємо, як Адам отримав від Бога владу надавати ім'я всім іншим творінням. Господь дозволив йому панувати над ними, однак попри це наш прародич почувався самотнім — адже не було для нього «відповідної помочі» (див. Бут 2, 20). Також і в наш час драма самотності стає реальністю багатьох чоловіків і жінок. Скільки ж сьогодні є похилих віком осіб, яких полишили близькі чи власні діти; скільки вдів та вдівців; скільки таких, кого залишив чоловік чи дружина; скільки ж сьогодні мігрантів та біженців, які втікають від війни та переслідування; скільки молоді, яка стала жертвою споживацтва, культури тимчасовості та одноразового вжитку?!

Сьогодні ми переживаємо парадокс глобалізованого світу, де бачимо багато розкішних помешкань і хмарочосів, але щоразу менше домашнього та сімейного тепла; багато амбітних проектів, але мало часу для життя тим, що було здійснено; багато вишуканих засобів розваг, але дедалі більша порожнеча у серці; багато задоволень, але мало любові; багато свободи, але мало автономії... Стає дедалі більше тих, хто почувуються самотніми, але й таких, що замикаються у своєму егоїзмі, меланхолії, у руйнівному насильстві, у неволі задоволень і гроша. Нині

багато людей переживають цей досвід, подібно як наш прародич Адам: багато влади, що супроводжується великою самотністю та вразливістю.

А сучасна сім'я стала образом такої ситуації: адже бачимо дедалі менше серйозності у плеканні плідних і міцних зв'язків любові, у здоров'ї та хворобах, у багатстві й бідності, у щасті та нещасті. Тривала, вірна, усвідомлена, стабільна, плідна любов щоразу частіше осміювана та бачена як якась антична річ. Сьогодні найрозвинутіші суспільства є власне тими, які мають найвищий показник народжуваності, але й найвищий рівень абортів, розлучень, самогубств та забруднення природного і соціального середовища.

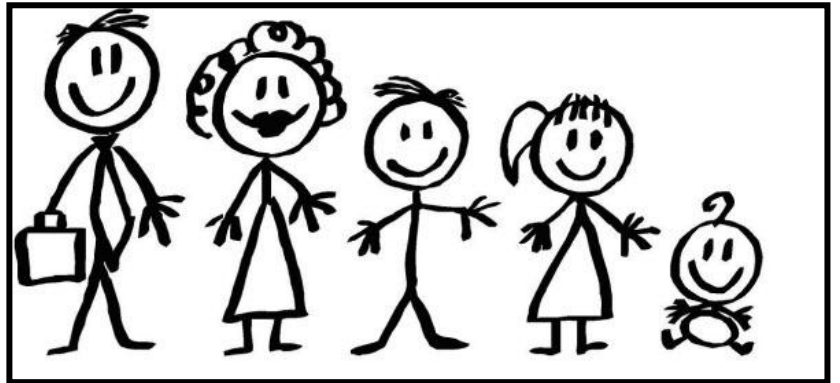
Бог зглянувся над самотністю Адама, бо побачив, що недобре чоловікові бути одному, а добре дати йому допомогу, яка йому відповідатиме (див. Бут 2, 18). Вже в момент сотворення жінки Бог дає нам змогу усвідомити — ніщо не може зробити людське серце щасливим, як тільки серце, що йому подібне, яке йому відповідає, яке його любить, вириває його із самотності. Господь сотворив людину не для того, щоб жила у смуткові чи залишалась самотньою, але щоб була щасливою, щоб розділяла свій шлях з іншою особою, яка її доповнює, щоб набути чудовий досвід любові: любити і бути любленою; щоб бачити плід своєї любові у дітях.

Ось мрія Бога стосовно свого улюбленого створіння: бачити його реалізованим у зв'язку любові між чоловіком та жінкою, щасливим у спільному прямунні, плідним у взаємному даруванні. Саме такий план має сам Ісус Христос щодо нас, про що можемо пересвідчитись із Його слів у Євангелії від святого Марка: «А на початку створення Бог створив їх чоловіком та жінкою. Ось чому чоловік покине свого батька-матір і пристане до жінки своєї, й обоє будуть одним тілом; тому вже не двоє, лише — одне тіло». Відповідаючи на підступне запитання, Спаситель вказав, що вже на початку сотворення Бог поблагословив чоловіка та жінку, їхню любов, що Бог єднає їхні серця у любові, єднає в одності та нерозривності. А це означає, що мета подружнього життя це не лише назавжди жити разом, але назавжди любити одне одного!

Людина не повинна розділяти те, що Бог з'єднав. Це заклик до подолання будь-якої форми індивідуалізму та легалізму, які приховують убогий егоїзм і страх людини перед тим, що у Божому задумі є справжнім значенням подружжя і статевої. Для Бога подружжя це не

утопія молодечих років, але мрія, без якої Його творіння буде приречене на самотність! А страх прийняти цей Божий задум паралізує людське серце. Як це парадоксально, людину нашого часу все ж таки захоплює та притягає справжня, міцна, плідна, вірна любов до смерті. Ми стаємо свідками, як людина сьогодні піддається і йде за тимчасовою любов'ю; однак, попри це, мріє про ту справжню любов, женеться за тілесними задоволеннями, але прагне повної самовідданості. Без правди любов стає сентиментальністю, без правди любов стає порожнім словом, яка можна розуміти в довільний спосіб.

У такому соціальному та подружньому контексті Церква покликана сповнювати свою місійність у вірності, правді та милосердній любові, що означає захищати вірну любов, сакральність життя, єдність і нерозривність подружнього союзу; не піддаватись впливам панівних поглядів, а захищати істину про плідну й тривалу любов, тобто любов назавжди; та не осуджувати людей, але, як добра матір, намагатись лікувати рани подружніх зв'язків, бути лікарнею з відчиненими дверима, де очікують на тих, хто просить допомоги й підтримки.

Церква має таке вчення і захищає його, що «суботу встановлено для людини, а не людину для суботи», та що «лікаря треба не здоровим, а хворим». Церква повинна допомогти своїм вірним, підтримувати тих, які впали, адже Церква, чиї двері зачинені перед вірними, зраджує себе саму та свою місійну мету: замість того, щоб бути мостом, стає перепорою. Перед Церквою стоїть завдання переживати свою місію в любові, шукати і лікувати поранені пари, виходити до людей із допомогою. Вона також повинна навчати основоположних цінностей і захищати їх, не забуваючи про милосердя. Церква має виховувати до істинної любові, здатної вистояти у самотності, не забуваючи про свою місію Доброго Самарянина щодо пораненого людства.

Місійне Дитинство

4 жовтня відбулася урочиста лінійка відкриття навчального року Місійного Дитинства.

Запрошуємо!

Субота: Зустріч дівчат 13-16 років о 17.00
(с. Марія Унівська)

Група Молоді о 19.00
(с.Марія Світла Незахідного)

Неділя: Зустріч хлопців 13-16 років о 11.30
(с. Марія Унівська)

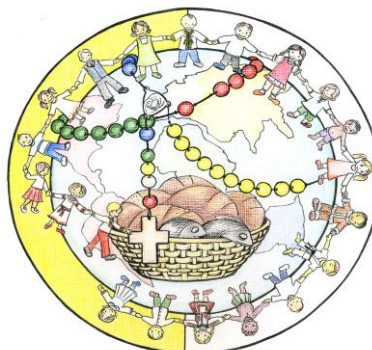
Місійне Дитинство

Катехитичні заняття малих місіонерів

11.30 – «Лицарі» (10-12 років) с. Марія Світла Незахідного

14.00 – «Світлярі» (7-9 років) с. Марія Унівська

14.00 – «Ангелята» (3-6 років) с. Марія Гошівська

5 обов'язків місіонера:

1. Пізнавати Бога.
2. Молитися.
3. Жертвувати.
4. Сповідатися і Причащатися.
5. Бути місіонером – давати добрий приклад.

Видавець: Храм Всіх Святих Українського Народу
Відповідальний: о. Іван Барабаш
Головний редактор: с. Марія Гошівська
Редакційна колегія: с. Марія Унівська та підлітки «живчики»
Часопис видається на правах внутрішнього розповсюдження.
Адреса: вул. Виговського 8, м. Стрий